

[Thomsen.]

rende for hele Samfundets økonomiske Sundhed, naar vi ikke alene Retfærdighed, men ogsaa en Tryghed, der paa mange Maader vilde give forøget Styrke.

Vi ønsker Pengepolitikken ændret, saaledes at Pengene i første Række opfylder deres Mission som Omsætningsmiddel, ikke som Gældsstifter, og saadan, at Kronens Værdi i videst muligt Omfang til enhver Tid udmaales i samme Mængde af danske Varer og Produkter. De Forsyndelser, Lovgivningsmagten har gjort sig skyldig i paa det Omraade, reageres der nu imod paa forskellig Maade, og det er mere end letsindigt at affærdige de Bestræbelser, der udfoldes for en retfærdig Ordning, med Beskyldninger som „Svindel“ og „Vildskab“. Disse Ord kan udmærket anvendes i denne Forbindelse, blot med en helt anden Adresse.

Det, der dybest set ligger til Grund for den almindelige Utilfredshed i økonomisk Henseende, er, at en Mand kan forhindres i at benytte sin Arbejdskraft og andre Produktionsmidler af Mangel paa Betalingsmidler. I den Henseende er Krisen lagt paa Is gennem en stædig og ubevægelig Valutapolitik, som forhindrer Udmøntning, om man saa kan sige, af de Værdier, der ligger i de arbejdsløse Produktionskraft og Produktionsmuligheder i det hele taget. De, som paa forskellig Maade har Produktionsmuligheder, maa selvfølgelig forsynes med Betalingsmidler i det Omfang, der under det gældende Løn- og Indtægtsniveau svarer til Omkostningerne ved at realisere Mulighederne.

Det nuværende økonomiske System er fra Middelalderen, da der ikke var Mulighed for at dække Forbrug eller Behov. Nu er der Overflod, blot de arbejdsløse maa komme i Arbejde og faa Løn og derigennem Købekraft til Forbrug. Man kan ikke for ofte minde det gamle Systems Mænd — ogsaa det gamle Systems Mænd herhjemme, ja, ogsaa i dette høje Ting — om Præsident Roosevelts Ord til Verdenskonferencen om, at det er langt vigtigere, at et Lands Mønt er i Overensstemmelse med Omkostningsniveauet, end at den staar i et bestemt og fast Forhold til andre Landes Mønt.

Saa sent som i Forgaars Aftes udtalte Dr. polit. Jørgen Pedersen i Radioen, at Vejen ligger aaben for en mere rationel Ordning af vort Pengevæsen, men, føjede han til, det vil ikke ske, saa længe man er besjælet af Guldmentaliteten. — Mon det dog ikke en Gang vil gaa op for Direktør Bramsnæs og Regeringen, at Valutaspørgsmaalet er det centrale i Situationen, og at

Spørgsmaalet maa løses paa den Maade, som Verdens og som vore egne førende Nationaløkonomer anviser? Vil man ikke det, saa har Regeringen en uafviselig Pligt til at anvise andre Veje, der kan føre til økonomisk Ligevægt.

Tro endelig ikke, at Debitorerne lader sig spise af med Rentetilskud for en begrænset Tid til et lille Udsnit. Det gør de ikke, og det gør navnlig Husmændene ikke, efter at Indenrigsministeren — nu forstaar vi: i Agitationsejemed — har opfordret dem til at trampe haardt i Gulvet for Rentesaenkningen. Konvertering klarer, selv om den gennemføres efter den oprindelige Plan, heller ikke paa langt nær Spørgsmaalet. I adskillige Egne i Jylland, navnlig dér, hvor Gælden trykker haardest, er Forholdet det, at mindre end Halvdelen af Landmændene kan faa Fordel af Konverteringen. Det gælder f. Eks. alle dem, der har 4 pCt. Laan i vest- og sønderjysk Kreditforening, og læg Mærke til, at i den Kreditforening betales der af disse Laan højere effektiv Rente end af baade 4½ og 5 pCt.s Laan i andre Foreninger. Naar Konverteringen skal betragtes som Kriseforanstaltning, er det mærkeligt, forekommer det mig, at man ikke kan eller rettere ikke vil finde en Form, saadan at ogsaa de mest gældbetyngede faar en Haandsrækning.

Kravet om en virkelig Rentesaenkning vil, som sagt, ikke blive opfyldt; men beklageligt er det, at Indenrigsministeren ikke er at formaa til at udtale sig om den Tanke, Knud Korst har rejst, hvorefter Landbrugets, derunder ogsaa Husmandsforeningernes, Ønske om en Halvering af Renten kunde opfyldes. Heller ikke har Indenrigsministeren villet udtale sig om det betimelige i at lade Debitorerne faa den Fordel, som Obligationsejerne nu gennem Laan i Nationalbanken til 3 pCt. har. Ja, det er i Virkeligheden typisk for det herskende Snæversyn: Købeevnen styrkes dér, hvor Forbrugsmulighederne er mindst, og svækkes hos det brede Lag, der virkelig kunde bruge alt det, som ledige Hænder kan frembringe. Er der nogen som helst Mening i, at Obligationsejerne skal kunne gøre en 50—100 pCt. Forretning paa forældede Debitorers Bekostning?

Indenrigsministerens Stilling til disse Spørgsmaal er saare betegnende for den Stemmekøbspolitik, som føres, men som selvfølgelig ikke forhindrer os i, i Modsætning til Ministeren, ikke alene at tale om Rentesaenkning, men virkelig at arbejde for at naa Maalet.

Tilbage for mig er at nævne endnu en